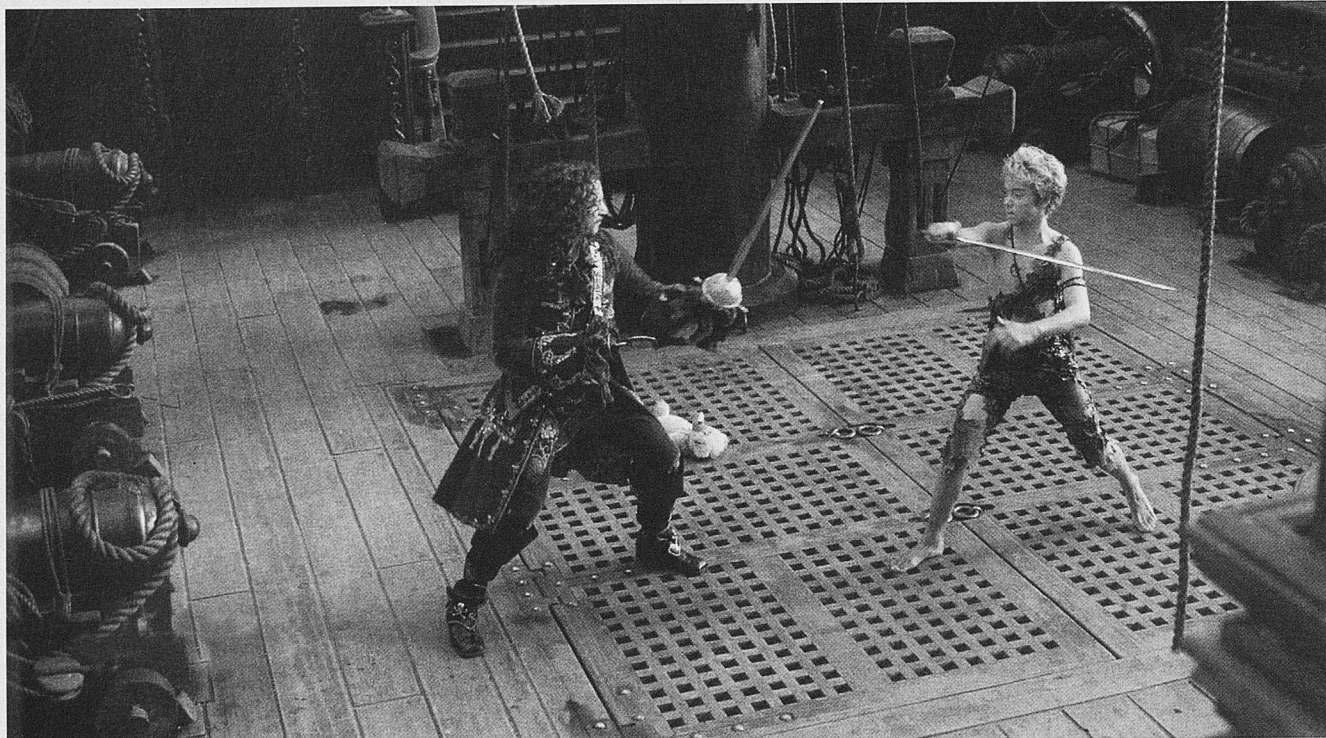

L'escenari de llauna Retorn a Mai Més

Francesc M. Rotger

Peter Pan
(2003) de P.J.
Hogan

Entre els personatges que, en un principi, foren carne de teatre i que han estat vampiritzats de manera reiterada pel cinema, sens dubte un dels exemplars més significatius és Peter Pan. Fins al punt que bona part del gran públic em fa l'efecte que desconeix aquest origen dramàtic. Tal vegada no als països anglosaxons, a on la peça de James Matthew Barrie sol posar-se en escena més o menys damunt aquestes dates, cap a Nadal; però sí, probablement, entre nosaltres. Per a la nostra memòria sentimental, Peter Pan reneix gràcies al film de Walt Disney del mateix títol, que, de tota manera, no és precisament d'ahir vespre, sinó del 1952, fa més de mig segle; l'obra de teatre ja ha superat els cent anys, atès que data del 1904. Per cert, i perdonau-me l'afegit de caire personal, és el primer film que record haver vist. El cinema, el Trueba, a Bilbao, ja no existeix. I el Carlton, el teatre, a la mateixa ciutat, on la companyia basca Sorgiñak va representar el 1982 *Peter Pan* (hi vaig participar com a ajudant de direcció), tampoc.

Aquests dies passats, visitava l'Auditori de Palma una nova posada en escena de *Peter Pan*, amb el mallorquí Rafel Brunet (*Tarzan. El musical*) dins el seu repartiment. I, per aquestes primeres dates de gener, s'anuncia la representació, a diversos escenaris illencs, d'una altra, a càrrec de Catacrac. No fa gaire temps, la formació mallorquina Rafel Oliver Produccions també ens oferí la seva pròpia versió d'aquesta mateixa peça. Com sabeu, cada vegada que s'escenifica *Peter Pan*, per desig

expres de Barrie, els seus drets d'autor van a parar a una institució benèfica, l'hospital per a nins Great Ormond Street. Ha estat aquesta mateixa institució que ha patrocinat la publicació d'una segona part, la novel·la *Peter Pan de vermell escarlata*, de Geraldine McCaughrean, en la qual Wendy i els Nins Perduts tornen, ja adults, al País de Mai Més. Steven Spielberg imaginà el més inconcebible: un Peter Pan, el nin que no volia créixer, convertit en un home, a *Hook*. Curiosa coincidència, uns anys més tard el seu Capità Garfi (Dustin Hoffman) comparteix un altre llargmetratge d'arrel literària (*El perfum*, de Tom Tykwer) amb l'actriu Rachel Hurd-Wood, que encarnà Wendy a *Peter Pan: la gran aventura*, de P.J. Hogan.

Tan diferents, tan oposats, tan aparentment incompatibles com Peter Pan i el Capità Garfi, i, en canvi, tan imprescindibles entre si com ells (¿vos imaginau l'un sense l'altre?) són Òscar i Félix, els dos personatges centrals de *L'estranya parella*, de Neil Simon, un clàssic, ja, de la comèdia, reconegut, molt particularment (una mica com *Peter Pan*), per la seva versió cinematogràfica, aquesta protagonitzada pels genials (i extraordinàriament compatibles) Jack Lemmon i Walter Matthau. La Sala Mozart de l'Auditori palmès ha programat, a cavall entre els darrers dies del 2006 i els primers d'aquest 2007, una posada en escena mallorquina molt recomanable, dirigida per Pitus Fernández i amb Joan Carles Bestard i Miquel Fullana al front del repartiment. ■